

μὰς ξεκουμπίζουν ἀδεικ
καὶ μὰς ποτίζουν ἔσθι.

«Μὰς ἀδικεῖ τὸ κράτος,
κι' ὁ Νέγρης ὁ Πιλάτος,
βερέμης τοῦ διαβόλου,
μὰς ἀδικεῖ κι' ὁ φίλος,
Ἄλικος ὁ στωμάτος,
ποῦ δὲν μιλεῖ καθύλου.

«Χάσκα Κυρίου χάσκα...
ποῦς πάλι τέτοια φιάσκα
'περίμενε νὰ γίνουν;...
τὸ Κεντρικὸ κυττοῦμε,
τὸ δικηο μὰς ζητοῦμε,
μὰ δικηο δὲν τὸ κρίνουν.

«Ἦ σὺ, γλυκὺ μὰς ἔαρ,
γλυκύτερὸ μὰς Κόντε,
ἀνέλυσον τὰς χιλίας
ἀπὸ τὸ μέγα φρέαρ,
γὰ νὰ μὴ πᾶν ἀμόντε
τὰ λόγια τῆς φιλίας.

«Σὺ κάνε μὰς τὴ χάρι
καὶ κτύπησε ποδάρι
'στὸν Νέγρη νὰ τῆς δώσῃ...
τὸν ἀλαλο γὰρ σένα
τὸν πάει τρικ κι' ἔνα
καὶ θὰ μὰς τῆς πληρώσῃ.»

Ἔγασαν τὰ Παγαλάκι
καὶ τῶρα τὰ κεφάλια
τσουγκρίζουν καὶ κτυπᾶνε...
Πῶς δίχως νὰ 'ντραποῦνε
'στοὺς ἐκλογεῖς θὰ 'ποῦνε
πῶς πᾶν ἢ χιλίας, πᾶνε;

Φ. — Πάσχα χωρὶς τῆς χιλίας, Πάσχα λαμπρὸν Κυρίου,
ὅπου κι' ὁ Θεοδώρης διῆλθον ἐκ Λαυρίου,
κι' εἶδε τιμὰς ἀρχαίας καὶ νέα μεγαλεῖα,
δικαθλώσεις κόσμου, ψυχῶν ἀναβρασμοῦ,
καὶ βλέπων τοῦ Λαυρίου τὰ τόσα μεταλλεῖα
κατεξεμεταλλεύθη καὶ πάλιν τοὺς θεσμοῦς.

Παρέστησε τοῦ κράτους τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκαι,
πολλοὺς δὲ διελάσας σταθμοὺς καὶ παρασάγγαι,
'στὸ Σούνιον ἐπῆγε λαμπρὸς ὁ Κοροδόξαι
καὶ 'στὸν ναὸν εὐχέθη τῆς κέραι Ἀθηνᾶς.

Κι' εἰς ὕψος ἤρθη μέγα τῆς σεβαστῆς φαλάκραι
ὁ γέρον ἀετὶς
ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Σουναδος ἄκρας
ἐρείπων κι' αὐτός.

Π. — Πάσχα μέγα τοῦ Κυρίου, μὸσχος ἀρθονεὶ πολὺς,
'πῆγαν ἔξω 'στους στρατόνας Πρίγκηπαι καὶ Βασιλεῖς,
κι' ἐκεῖ πέρα, καθὼς ἔξεραι, τσοῦγκρίζαν ἀγὰ κι' ἐκεῖνοι
καὶ τὸ θέαμα μεγάλους τοὺς ὀπλίταις συνεκίνει.

Πάσχα νίκης, Πάσχα δόξης, Πάσχα τόσης εὐωχίας
γὰ τοῦ γένου τοῦ Στρατῶ,
ποῦ 'ρωτοῦσαι κι' ἡ Κορώναι δεκανεῖς κι' ἐπιλοχίας
πῶς τὸ 'βρίσκουν τὸ ψητῶ.

Φ. — Τῆς Λαμπρῆς ἡμέραι Τρίτη... ἐν Παναθήναιαι...
σπεύδουν πρὸς τὸν Παρθενῶνα θουλικὰ καὶ γυνικὰ.
Πληθυσμοῦς κι' ἐγὼ προσέλεπον διαφόρους καὶ ποικίλους
διερμῆνευκα τὰρχαίαι πρὸς πολλοὺς ἀρχαιοφίλους.
Βλέπετε, τοὺς εἶπα τότε, τοὺς κνοὺς τῶν Παρθενῶναι;
εἶναι λειψᾶνα καὶ λίθαι τῶν ἀρχαιότατων χρόνων.
Βλέπετε κι' αὐτάς τὰς κόρραι τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων;
ἀρχιότητες θὰ μείνουν κι' ἀχρεῖταιτες τῶν νέων.

Ἦμοις ἦσαν, καὶ βρακάδες, ἀρχαιοφίλοι κι' αὐτοί,
καὶ δὲν ἔξεραι, Περικλέτω,
πῶς ἐγάσθηκα κι' ἔφειτο,
ποῦ ξανάβλεπα βρακάδες μὲ γαροφίλω 'στ' αὐτοί.

Χαίρετε, συμπατριῶται,
κι' ἀναβὰς μονάχος τότε
σὺν τὴν Μαίρει τοῦ Μυίκου 'στὸν ἀρχαῖον Παρθενῶνα
ἔβλεπ' ἀπὸ μὲ καλῶνα
τὴν Ἀθήναι τὴν καινούραι, καὶ κυττάζωντάς ται πέρα
μοῦθε πάλι νὰ τὴν φτύσω τῆς εὐκλείαι τὴν μητέρα,
ποῦ μὲ φρόντους βαρελότων καὶ μὲ σφαίρας ἐμυκῆτο,
καὶ κτεθῆκα μὲ πόθων νὰ τὴν φτύσω κι' ἀπὸ κάτω.

Π. — Πάσχα μέγα τοῦ Κυρίου, κι' ἐτοιμάσου, βρε μουμουρῶ,
νὰ διχθῆς δρὸ βαρελότα μὲς 'στὴν ζυλινή σου μούρη.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κάτω 'στὴν Καπνικέραι, φέρον ἀριθμὸν ὀκτώ,
τὸ Κατάστημα Κουτσούκου τὸ πολὺ καὶ τραντακτῶ
ράβει κόβει θεομακίας
κυριῶν ἐνδομακίας.

Ἄμχζόνικαι καὶ ζακέταις, μπέτραις, φούσταις, ἔλα πρώταις,
χάρις καὶ κκαλιασθῆσαι καὶ Παρισινὴ κομψότης.
Κι' ἡ κυρία τοῦ Κουτσούκου, μὲ μοδίστρ' ἀπ' τὰ Παρίσαι,
ράβει πανωφόρικ τρέλλα καὶ ψυχῆ μου 'στὰ Πατήσαι.

Ὁ κύριος Σταματίου Σταματιάδης, φίλος,
ὅπου πολλὺς πρὸς μάθησιν τὸν διαλέγει ζήλος,
Καθηγητῆς τῶν Φυσικῶν καὶ 'στὸ βιολὶ βαρεβάτος,
παρὰ τοῖς Γάλλοις ἐμυκᾶθον καὶ τὰ Βοτανικὰ,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐξετασθεῖς ἰσχύατος
ἔλαξεν ἄριστα βαθμῶν 'στὰ Μαθηματικὰ.

«Ἐπιπόνοαι», δραματίου τοῦ Πακκαθαποπούλου,
νεκρωτάτου ποιητοῦ καὶ τῆς Ἐκλείαι δούλου.

Ἐγχεριστῶ τὸν Σύλλογον τῆς Σῆμης τὸν «Νιρέαι»,
μεστὸν αἰσθημάτων ἀγνοῦ, φρονήματος φορέαι,
ποῦ μέλος του μ' ἐξέλεξε μὲ τίτλον ἐπιτίμου
καὶ διπλωμα σταμπάρισαν ἐπὶ τ' ὀνόματί μου.